

DU MINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prefașul unui exemplar: 1 Leu

Gânduri de Rusalii.

„De însetoșază cineva, să
vie la mine și să bea”
(Ioan 7, 37)

Sfânta Scriptură nu odată, când vrea să vorbească despre dorul omului după înțelepciune, întrebuințează cuvântul de sete și însetoșare. Vorbele Domnului puse în fruntea acestor gânduri de rusalii, nu s'au potrivit niciodată mai bine, decât în zilele de azi. Pentru că noi azi suntem însetoși de adevăr: pentru că noi azi vrem să fim plini de înțelepciune și să alungăm întunerecul care s'a așezat pe sufletele noastre.

Întunecimea zilelor de azi sunt în contrast izbitor cu frumuseța sărbătorii care a prăznuim. Numele sărbătorii ne amintește de flori, de trandafiri, de ruși; podoabele bisericilor noastre din aceste zile, crengile de teiu ne aduc aminte de pădurea plină de cântece și câmpul strălucit de lumina soarelui. . . Dar e și vrednică această sărbătoare de podoabele cu care o înfrumusețează natura și de cântecele cu care o preamărește Biserica, pentru că ea este sărbătoarea virtuții creștinești, a înțelepciunii, sărbătoarea Spiritului Sfânt, care este Spiritul Adevărului.

Dar noi azi suntem însetoși! Minte noastră azi este întunecată! Adevărul ne este ascuns! Drumul cel drept ne este acoperit cu troienele lipsei de dragoste, a interesului și a răutății. Avem însă un izvor de apă răcoritoare, care va face să se stingă setea minții după adevăr, acesta este a treia față din Sfânta Treime, Spiritul Sfânt. Acest Spirit Sfânt, coborât deasupra apostolilor în prima zi de Rusalii, în formă de limbi de foc, trebuie să se coboare azi și asupra noastră. Acest Spirit Sfânt care i-a făcut pe apostolii cei mai înaintea fricoși și neștiutori, viteji și înțelepți, să ne facă și pe noi măr-

turitori curajoși ai credinții, ai dragostei, ai luminii lui Isus Hristos. Acest Spirit Sfânt, a căruia înțelepciune pune popoarele în ogașul dreptății, al progresului și al bună-tății, să lumineze drumul Neamului Românesc ca să poată merge tot în sus, spre idealul vecinic al creștinătății.

Plini de spiritul Domnului, în ziua florilor credinții, a înțelepciunii creștinești să ne rugăm ca lumina de Rusalii a creștinismului adevărat să se verse asupra tuturor sufletelor românești, pentru a se putea crea neamul românesc, creștin în gânduri și creștin în faptele sale cele mari.

Impărăția păcii și curentul dușmăniei.

Profecul Ezechia sărbătoarea Rusaliilor a contemplat-o ca împărăția păcii și locașul Domnului între oameni. În prăznuirea pogoririi Spiritului sânt se simte flacăra limbilor de foc, care inaugurează pre apostolii Domnului, se simte viforul, care zguduște frica ucenicilor ascunși și care răscolește, din nepăsare, din letargie și necredință sufletele și lumea.

Minunate sunt lucrurile tale Doamne! Spiritul Domnului coborându se din înălțime a reînviat fața pământului, a creat curcitorii de țări din apostoli, a întemeiat o împărăție mai vastă, ca a lui Alexandru cel Mare și ca a strămoșilor Romani, a întemeiat împărăția Domnului, a păcii, a iubirei, a egalității, a frățietății vestită și lătită prin predicarea Apostolilor în toate limbile popoarelor și care supraviețuiește și este mai puternică decât legile omenești, decât sabia, decât ura, dușmănia și răsbunarea neamurilor.

Se coboară Spiritul Domnului pe pământ curățind, încălzind și luminând sufletele și inimile popoarelor din astfel de mod, că toți locuitorii pământului: parthii, mezii, alamiții, locuitorii Lybiei și Egiptului, grecii, romanii în ziua Rusaliilor se simt uniți în cugete se înțeleg în adevăr, în dreptate, și adorarea lui Dumnezeu prin iubire reciprocă. Ce mărețe clipe istorice, când oamenii uitând suferințele, mizeriile, răzbunarea și dușmănia, pornirile și patimile josnice dobitocești și diavolești, în aceste sfinte ceasuri ai praznicului Rusaliilor trebuie să înțeleagă, că toți oamenii, toate popoarele și neamurile sunt frați între oaltă, toți sunt menținându și destinația personală și națională, însă înfrății în ajutor și dragoste, creștinească, în respectarea drepturilor cetățenești, în conlucrare la câștigarea bunurilor pămîntești și cerești. Să ne nizuim a primi în sufletel noastre glasul Domnului: „Cel ce mă iubeste pe mine și Tatăl îl iubi, la Dănsul vom merge și lacaș la El vom afla.”

Pentru împărăția ceriului, a păcii au lucrat, predicat, suferit și murit apostolii, mucenicii, misionarii. Câștigarea acestei țări o vestește biserica catolică întemeiată prin S. Petru și ceilalți apostoli în ziua de Rusalii, pentru aceasta ne rugăm zilnic prin cuvintele: „Vină împărăția Ta!”

Ce mare pierdere și durere ne copleșește observând, că în zile de ani la toate popoarele pământului chiar și la noi în scumpa noastră țară între frații de aceeași obârșie, și de un sânge domnește ură, răzbunare și desbinare.

În locul tertării, iubirii, păcii și înțelegerii frățești și creștinești domnește spiritul înturerecului, a zavistiei, a minciunei, a dușmăniei.

Prin limbile de foc trimise în ziua de Rusalii s'a renoit, curățit și luminat fața pământului, — însă tot focul are și însușirea de-a arde, de-a nimici, ruina și distruge ținuturi întregi și mari împărății. Acest foc răscolește patimi, pasiuni, zidește ascunzișuri și palate pentru desfrâu, pentru orgoliu personal pentru bani furați. Tineretul mânat de aceste curente primejdioase cu față palidă îmbătrinesc de timpuriu, bărbații a vanișoși; să distrug reciproc fluturând flamura, diavolică a răzbunării, — iar bătrânii trăiesc pentru interesele plăcerii trecătoare și sfârșitul lor este: neliniște, decepție, scârbă și muștrarea conștiinței. Nu-i de ajuns a spune

oricui: te stimez, nici că te admir, te apreciez, ci trebuie să-i zicem, te și „iubesc.” Împărate Ceresc Mângăitorule, Spiritul adevăratului, vino și ne curățește pre noi de toată spurcâciunea și de patima și curentul în vrăjbirei și ne dăruiește nouă virtutea iubirei frățești ca să putem consolida Țara noastră și să putem câștiga împărăția păcii și mântuirea sufletelor noastre.

D. V.

Rusaliile.

Sărbătorile Rusaliilor sunt sărbătorile iubirei dumnezeiești, sărbătorile frumuseții sufletești și ale zelului creștinesc. Aceste toate sunt încadrate în actul coboririi Spiritului Sfânt asupra apostolilor. Isus, știind că în lupta între trup și spirit încă și apostolii săi ar suferi înfrângere, căci corpul e laș și nu-și poate nega originea lui, care îl leagă de pământ și așa și rezultatele patimilor Lui ar fi primejdiile — a promis că va trimite Spiritul Sfânt, care îi va învăța ce trebuie să facă. Și Spiritul Sfânt a sosit și i-a întărit și din oamenii fricoși a creat martiri. Iubirea lui Isus, se manifestă remarcabil în trimiterea Spiritului Întăritor. El n'a vrut ca să ajungă apostolii săi nepregătiți în torrentul vieții, de aceea am spus că Rusaliile sunt sărbătorile iubirei dumnezeiești.

Apostolii în liniște, închiși în casă au așteptat sosirea Spiritului. Și noi, dacă vom să primim Spiritul Domnului, să ne ferim de șgomotul lumii, de mulțimea profană, de petrecerile barbare, căci între aceste nu ne va afla Spiritul dreptății. Să aruncăm din sufletul nostru toate nimicurile, toate grijile lumesti și toată frica de viitor, ca Spiritul Sfânt să pătrundă în el, să-l umple de curaj, de cântece și veselie în Domnul, să-l facă frumos, nespus de frumos. Spiritul Sfânt să ne îmbărbăteze, ca să mărturisim credința noastră pretulindeni și totdeauna cum au mărturisit-o apostolii, să ne împodobească sufletele, să le ridice, să le curățească și să le facă strălucitoare ca să spunem cu drept cuvânt că Rusaliile sunt sărbătorile frumuseții sufletești.

Și sufletul întinerit, sufletul strălucitor în Spiritul Sfânt, va simți ardoarea sfântă, zelul creștinesc ca să progreseze spre desăvârșire. El se va și ruga, el va și munci

Ardoarea aceasta, care e sărbătorită la Rusali, ca un stâlp de foc se va ridica în incandescența ei și va forma legătură între Cer și între Pământ.

Dar, ca să primim și noi, ca apostolii semnul iubirii lui Isus, Spiritul Întăririi, Intineririi sufletești, al Ardoarei creștinești să-l rugăm: Împărate ceresc, Mângăitorule, Spirite al adevărului, care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te așează întru noi și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea și ne mântuește, Bunule, sufletele noastre!

Dr. Irina Berinde

Maternitatea divină a Sfintei Fecioare

— Conferința Nunțiului apostolic Mons. Mario Angelo Dolci, la Radio-București —

Cu ocazia celui de al 15-lea centenar al sinodului ecumenic din Efes (Asia-Mică), nunțiul apostolic mons. Mario Angelo Dolci a ținut aseară, o interesantă conferință la Radio, vorbind despre „Maternitatea divină a Sfintei Fecioare.”

La acel sobor din Efes, care reprezintă fala Răsăritului și Apusului, s'a stabilit, în mod solemn, dogma maternității divine a sfintei Fecioare, dogmă plină de farmec, în care viața creștină își găsește centrul de gravitate supra naturală și de dezvoltare mistică.

Bucuria plină de entuziasm, care a izbucnit în orașul Efes odată cu hotărîrea aceasta, s'a răspândit ca prin vrajă în tot Răsăritul și a aprins în inimi o flacără divină pe care aripa timpului, departe de a o stinge a însuflețit-o mai mult. Fu văzut atunci Apusul luându-se la întrecere cu Răsăritul, spre a iubi pe Maica Domnului, spre a face să răsune imnuri și cântece în cinstea Ei, pe care grecii, spre a-i scoate în evidență atributul de Maică a lui Dumnezeu, o numără „Theotokos,” latinii Deipara și românii „Născătoare de Dumnezeu.”

Dintre toate bisericile creștine, acelea din Răsărit se disting prin bogăția, frumusețea și gingășia imnurilor închinare Sfintei

Fecioare. Cine nu cunoaște Acatistul pe care atât bogații cât și săracii, învățații și neștiutorii de carte îl rostesc, din respect, în picioare, din care pricină i s'a și spus: „Imnul fără ședere” și care este o adevărată poezie înflorită întru preamărirea Maicii Domnului. Cine nu aemiră pe călugărul Teofan? înnoagraful ei prin excelență și pe principele elocuenței, sfântul Ioan Gură de Aur? Cine nu s'ar simți înduiogăat la vederea chipului ei, prea cinstit pretutindeni, în palate și în colibe, în orașe și la țară, căruia drumețul i se închină, la răspântia drumurilor, dându-i numele de „Panaghia”, adică „Cea cu totul sfântă!”

Nu există iconostas din care să nu se desprindă în trăsături grațioase și divine Regina Cerului, ca bunăoară în minunata icoană a celebrului pictor român Grigorescu dela mănăstirea Agapia din Moldova.

Mare, adâncă și puternică este dragostea popoarelor din Răsărit pentru Sfânta Maria. Aceasta dragoste crescă și mai mult din ziua în care sinodul ecumenic din Efes îi încinse capul ei feciorelnic cu strălucitoarea cunună a maternității divine, proclamându-o „Născătoare de Dumnezeu.”

Dar nici Apusul n'a voit să se dea bătut. Istoria este martora, care povestește dragostea către Sfânta Fecioară din omagiile mereu crescânde pe care geniul catolicismului i le-a închinat.

O legiune de bărbați iluștri: Ambrosiu, Anselm, Bernard, Albert cel Mare și atâți alții au proslăvit pe Sfânta Fecioară în pagini nemuritoare. Față de elocuența științei teologice nu se lasă mai prejos avântul inspirației poetice a literaturii: Dante și Petrarca au cântat în versuri geniale „la vergine bella e d'ogni parte intera,” „Fecioara frumoasă și cu totul fără de prihană.”

Pictura la rândul ei se luă la întrecere cu știința și cu literatura: Rafael, Murillo și pleiada clasicilor îi dedicară penelul lor, luând din natură cele mai frumoase icoane, pentru a picta pe madonele lor.

Sculptorii și arhitecții închinare Sfintei Fecioare cele mai reușite creațiuni ale talentului lor; în cinstea ei fură înălțate mărețele biserici Santa Maria Maggiore din Roma, Notre-Dame din Paris, din Reims și din Amiens; Nostra Signora del Pilar din Spania și Santa Maria del Fiore din Florența.

Pentru Ea și arta muzicii cântă un

imn de slavă neîntrerupt de la David până la Palestrina, Mozart, Rossini și Verdi.

Iată schițat cât mai pe scurt cultul Apusului pentru Maica Domnului.

Dar mai există un fel de cult și mai elocuent de cât toate cele înșirate până aici! Acest cult se numește: rugăciunea.

Să dea Dumnezeu ca la toate religiile din lume, de pe buzele credincioșilor de orice vârstă, de orice sexe, de orice condiție socială, dela mic și până la mare, să răsune cu evlavie numele atât de drag al Sfintei Fecioare.

Iar Tu, Regină a Cerului, de pe tronul Tău de slavă privește blând la copiii tăi și binecuvintează-i! Binecuvintează nevinovăția copiilor, virtuțile născânde ale tineretului, munca vârstei mature și părul cărunț al bătrâneței. Binecuvintează pe toți aceia, care în lumea întreagă Te chiamă în ajutor și mai ales binecuvintează nobilul Tău popor român atât de credincios cultului Tău și care nu te strigă cu alt nume decât cu acela pe care soborul din Efes ți l-a statornicit: „Născătoare de Dumnezeu” și „Maica Dumnezeului nostru.”

(„Universul”)

O turmă și un păstor.

La o masă sărbătorească am auzit în zilele trecute pe un preot al bisericii ortodoxe, vorbind despre una turmă și un păstor. Dorința aceasta ca toți creștinii să fie una turmă și un singur păstor, este dorința lui Isus Hristos. Biserica creștinească, în viața lui Isus Hristos a fost una turmă și un păstor. Murind Isus, a fost această turmă tot una, sub păstoria lui Petru a capului Bisericii. Și multă vreme, una mie de ani, a fost această biserică tot una turmă păstorită de unu singur păstor, de urmașul lui Petru, sfântul Părinte dela Roma. Cu vremea

s'a risipit o mare parte din această turmă. Au venit prooroci mincinoși, cari au rupt pâlcuri mari din aceea una turmă, voită de Domnul Nostru Isus Hristos. Așa a fost rupt și Neamul Românesc de către aceea una biserică, pe care a vrut-o Domnul. Numai la multă vreme, acum 230 de ani am cunoscut rățăceala noastră o parte a românilor și ne-am reîntors la păstorul, pus de Domnul pe care mai înainte, fără să știm și fără să vrem, l-am părăsit.

Gândul mare, pe care ni-l spun cuvintele *de una turmă și un păstor*, cere ca toți românii să ne întorcem înapoi de unde am fost rupți, adeca la ascultare față de Sfântul Părinte din Roma și atunci vom fi una și în neamul creștinesc, una cu toții și în neamul românesc; una cu toții, dar nu fără de cap, nu fără de putere, nu fără de prieteni, nu fără de cinste, ci creștinii plini de bogățiile care poate să ni le dea sufletul nostru românesc îmbrățișat cu rânduiala răsăriteană a bisericii, unit cu trunchiul vecinic viu al viței sădite de Hristos. Ruptă dela acest trunchiu, o viță oricât de vâjoasă și unitară ar fi ea, (ortodoxii ar vrea ca această viță să rămână ruptă, dar toată ruptă) este sortită uscăciunii și peirii.

Neamului Românesc îi este sortită însă o viață vecinică care cere reîntorcerea la trunchiul dela care am fost despărțiți, la turma dela care am fost răpiți ca să fim o turmă și un păstor, după dorința inimii lui Isus.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

31 Mai — 6 Iunie 1931.

31. Dumineca Rusalelor (Ev. Ioan 17, 1.)

1. Lunia Rusalelor. (Ev. Mat. 18, 10)

2. Marți. P. Nichifor.

3. Mercuri. M. Lucian.

4. Joi. P. Mitrofan.

5. Vineri. M. Dorotei.

6. Sâmbătă. C. Visarion.